

Kytín – Mníšek – 23.6.2021

Na kytínské návsi nás z autobusu vystoupilo deset. Uprostřed návsi, mezi dvěma pěkně upravenými rybníky, se nachází gotický kostel Nanebevzetí Panny Marie, na kterém je, stejně jako na jeho okolí, vidět péče místních obyvatel. Součástí kostela je zázračná poutní studánka. Kromě dvou restaurací, kde je možné se dobře občerstvit, je vedle místního úřadu vyhlášený a velice žádaný domov důchodců. Je to poměrně nová budova, která dobře zapadá do starší vesnické zástavby. Přímo na návsi a dalších částech obce, jsou rozmístěny dřevěné sochy, které zde vznikly v roce 2014, kdy se zde konalo řezbářské sympozium. U kostela je plánec jejich rozmístění po obci. Mezi neznámější patří soška Káji Mařika, umístěná na konci obce u hřbitova (autorka Kůsová Jitka), soška vodníka sedícího nad vodou rybníka, se souprou hrníčků na dušičky (autor Jiří Němec) a socha Fabiána, ochránce Brd (podobně Krakonoš) od autora Pavla Vítka. Těch sošek je tam víc – dojděte se podívat. U jedné z nich, se znakem kytiček, jsme se vyfotili a potom vzhůru do Brd.

Po necelé hodině cesty lesem, po dosti rozbité lesní cestě, jsme byli nahoře na křižovatce turistických tras „Na soudném“. Po další čtvrt hodiny jsme došli k pasece, hlavnímu bodu naší výpravy. A měli jsme štěstí! Náprstníky vykvetly v plné kráse a v neskutečném množství. Popsat to nelze. Informace o krásném ale prudce jedovatém náprstníku vynechávám (viz internet). Bylo po nočním přívalovém dešti a na pasece vedla velice blátivá cesta - okolo plotu lesní školky. Ten úsek jsme opatrně prošli a ocitli jsme se přímo v té nádherné záplavě květů a barev. Ani sebelepší fotografie nedokáže popsat ten dotek krásy. Když jsme se vynadávali na to květinové pole, prohlédli si různost jednotlivých květů a jejich pestrou barevnost (snad ani jeden květ není úplně stejný) vydali jsme se na další, květinami posetou paseku, kde jsme si na pařezech odpočali a trochu se posílili na další pouť. Ta vedla po červené TZ na Skalku. Jak jsem se v nabídce na vycházku zmínil, tak se také stalo. Restauraci Na rovinách jsme bez povšimnutí neminuli - krátce jsme poseděli a dostatečně se občerstvili na zbytek cesty. Po čtyřech kilometrech pohodlné cesty jsme byli na Skalce. U jezírka v horní části areálu probíhala svatba, stánek s občerstvením byl otevřen (v letních měsících bývá otevřen denně, jinak jen o víkendech). Jen krátce jsme se rozhlédli po areálu (stojí za návštěvu a podrobnou prohlídku) a po zelené TZ jsme sešli na kraj Mníšku a starou lipovou alejí zamířili do jeho středu. „Cílová káva“ v cukrárně a potom už jenom autobusem na Smíchovské nádraží. Troufám si, ne jen za sebe, ale i za ostatní účastníky vycházky prohlásit, že to byla parádní vycházka.

Turistický pozdrav všem.

Honza Šiml